

Kurjat

Laman, ankeuden ja Kuolan niemimaalta Fennoskandian yli ulottuvan matalan seljanteen keskellä Suomea valaisi äkkiä yksi myönteinen uutinen, joka lämmitti kansan mieltä kuin kuumma veitsi vierasta sikaa. Ministerien palkat nousevat, tosin vain kolme tonnia, mutta kumminkin!

Tästä ilosanomasta luulisi kenen tahansa olevan vilpittömän liikuttunut ja huokaavan että vihdoinkin, mutta eikö mitä. Kaiteelliset ovat heti urkkimassa että miksi miksi. Niinkuin ei olisi maassa tärkeämpääkin kysymistä, esimerkiksi että syökkönä porkkanaa.

Kun pöljiä kysymyksiä kuitenkin kysytään, niihin on vastattava. Käyttäkäämme tositarinoita elävästä elämästä eli siitä, miten urheat poikamme hallituksessa yrittävät elää kituutta nälkärajoilla nykyisillä kymppitonnin palkoillaan.

Kaikille se ei ole onnistunut ollenkaan, ei ainakaan kotimaassa. Muuankin sisäministeri joutui niin ahtaalle, että hänen oli pakko pakata nyyttiinsä kaikki mitä jäljellä oli, hammasharja ja nippu keskeneräisiä lakeja, jotka hänen piti valmistella, sekä matkustaa maailmalle etsimään halvempaa elintilaa. Miesparka lentää lehautti Kanarian saarille, missä eläminen verovapauden takia tulee halvaksi. Viskimukikin maksaa vain pari markkaa, siis suorastaan vähemmän kuin ministeriinat Suomessa. Jos tälläkin miekkosella olisi ollut kunnon liksat, hän olisi voinut pysyä kotona ja lait olisi saatu ajoissa valmiiksi.

Monen on ollut pakko jäädä Suomeen, vaikei elämä täällä herkkua olekaan. Eräänkin pääministerin kotoa on kuulemma viihde-elektroniikka päässyt loppumaan jo ennen joulua, puhumattakaan muista vähemmän tärkeistä tarvikkeista, kuten leivästä. Vintillä tosin olisi tuliterät stereot, muttei niitäkään pääse hakemaan, kun vaimo muutamana yksinäisenä iltana söi nälissään vintin portaat. Edes tulevan palkankorotuksen varaan ei tässä perheessä uskalleta paljon laskea, sillä pahat kielet puhuvat perheenpään lomauttamisesta kevään korvalla.

Surkea on tilanne myös sillä ulkoministerillä, joka jo keskenkasvuksena joutui lähtemään pohjoisen tilapahasensa routienvien peltotilkkujen äärestä kauas Helsinkiin hankkimaan lisäansioita satunnaisista hallitushommista. Pitkään hän eli siirtotyöläisenä, eikä päässyt käymään kotona kuin kerran viikossa. Kun viimein saatiin raavituksi kokoon muun perheen muuttorahat, oli pakko tyytyä niin pienen asuntoon, ettei isäntä itse sovi sinne yöksi ollenkaan. Hänen täytyy sen takia luuhata yökaudet Smolnassa ja Tamminiemien lämpiössä, ettei tarvitsisi ihan taivasalla kärvistellä. Mieluusti hän käy myös virkamatoilla, koska silloin on hotellimajoitus ja jonkinmoinen päiväraha.

Kerrotaan myös työministeristä, joka oli ennen kunnon kommunisti, mutta joutui sittemmin ministerinpalkoilla eläessään kokemaan käytännön proletarismia niin musertavana, että lannistui täysin. Viime aikoina hänet on nähty kulkemassa ovelta ovelle pyryssä ja pakkasessa ronkkumassa rikkailta porvareilta edes pientä yhteistyön murusta. Eräiden tietojen mukaan hän on vienyt vallankumouksen kanikonttoriin, toiset taas sanovat hänen luvanneen sen porvareille yhteistyön hintana, jos joku suostuu kauppaan.

Jos ei kansa halua antaa palkankorotusta tällaiselle porukalle, niin kenelle sitten? Vaikka ei hän siitä kolmesta tonnista taida loppujen lopuksi paljon apua olla. Valtiovarainministerin sanotaan huokaiseen asiasta kuultuaan, että verot vie, perkele. Ja hänhän se asiantuntija on jos kukaan.